

Column

3

Harold

Drie rassen

De politie gebruikt drie rassen als speurhond en waakhond: Hollandse, Duitse en Mechelse herders. Harold heeft een kruising Hollandse en Mechelse herder. Hij gelooft heilig in de superioriteit van kruisingen. Hij vindt inteeltlijnen maar belachelijk.

We aten vandaag patat met mayonaise en frikandellen. Het gesprek ging dan ook over lichaamsgewicht en Harold zette weer eens zijn vraagtekens bij mijn beroep.

"Hoe kan een muis van 100 gram nu iets zeggen over een mens van 85 kilo?"

Hij overdreef dit keer eens niet.

"Het is zelfs nog erger dan dat," zei ik. "Een muis weegt vaak maar 30 gram, en jij weegt wel 95 kilo."

Hij moet oppassen dat hij niet zakt voor de volgende keuring.

"Maar een muis is een volledig dier, met alle organen die de mens ook heeft," legde ik uit.

"Dus waarom zou een muis niets zeggen over een mens?"

Harold gooide het gesprek ineens over een andere boeg.

"Zegt de ene mens iets over een ander?" vroeg hij zich hardop af.

"Ik denk het wel," zei ik.

"Maar waarom word jij dan misselijk als je paprika's eet en ik niet?"

En omdat ik niet antwoordde, besloot hij een heel spervuur van argumenten over me heen te storten.

"Waarom wonen we in één huis, maar ben jij allergisch voor stof en ik niet? Waarom ben jij eens per maand chagrijnig en ik nooit? Waarom heb jij mayonaise aan je vingers en ik niet?"

Omdat we verschillend zijn: jij bent snel allergisch, je bent een vrouw, en je eet patat met je vingers.

En als twee mensen die in hetzelfde huis wonen al heel verschillend zijn, hoe kan een muis van 30 gram dan wel op ons allebei lijken?"

Harold dacht al dat hij gewonnen had, maar deze slag zou echt voor mij worden! Ik veegde mijn vingers af en liep naar de boekenkast waar ik alle proefschriften bewaar waaraan ik heb meegewerkt.

In de meeste sta ik ook in het dankwoord. Ik pakte een proefschrift waar transgene muizen met een leverziekte waren gebruikt om te laten zien dat ze beter werden van een nieuw medicijn.

Ze reageerden net als mensen: minder geelzucht, betere bloedwaarden, een beter gewicht en vooral: veel meer activiteit. Ik legde het proefschrift met een triomfantelijk gebaar op tafel.

"En dit dan?" Ik ging demonstratief in mijn stoel zitten en nam een lekker lang stuk patat met een grote klodder mayonaise, rechtstreeks uit de pot.

Harold is niet snel onder de indruk. Dat komt waarschijnlijk omdat hij gewend is om te gaan met mensen die naar hem schreeuwen en hem bedreigen met geweld. Hij legde zijn bestek neer en pakte het proefschrift op. Hij bladerde, zoals iedereen die een proefschrift voor het eerst in handen krijgt, direct naar het dankwoord. Ik begreep dat hij het proefschrift zelf niet zou lezen – ook net als de meeste mensen die een proefschrift krijgen.

Ik besloot om hem uit te leggen dat we niet zomaar een muis pakken om onderzoek mee te doen. Bij de politie zijn ze misschien gehecht aan maar drie rassen, wij gebruiken er veel meer. En zelfs al is een muis bijna altijd bruin en ingeteeld, we zorgen altijd dat hij zoveel mogelijk lijkt op de mens met het ziektebeeld dat we onderzoeken.

"Als een muis op een vergelijkbare manier ziek wordt van dezelfde erfelijke afwijking waar een mens ziek van wordt, en hij geneest op een vergelijkbare manier van de medicijnen waar een mens ook van geneest, en je vindt een medicijn waarvan een muis nog sneller en beter geneest, dan ben ik trots dat ik daar aan heb meegewerkt!"

Ik onderstreepte mijn overwinning met een opgestoken wijsvinger, die ik betweterig richting zijn neus stak, en ik dacht: 'Ha! Wat heb je daar op te zeggen, Harold?'

Niet veel, bleek al snel.

"Er zit weer mayonaise aan je vingers, schat."